

Omilie la Conferința Interortodoxă a clerului și poporului de la Tesalonic

Gheron Savva Lavriotul

"Pe Părinții Athosului și îngeri în trup, mărturisitori și cuvioși, ierarhi și mucenici, să îi cinstim cu laude și cântări, urmând virtuților acestora; toata mulțimea de monahi a Muntelui strigând într-un glas: Slavă celui ce v-a încununat pe voi, Slavă Celui ce v-a sfințit, Slavă Celui ce v-a arătat apărători ai noștri în primejdii". (Troparul Sfinților Aghioriți)

Cinstiți Părinți, iubiți frați în Hristos,

Laudă și mulțumire înălțăm încă o dată Domnului nostru Iisus Hristos, Dătătorul de bine, și Preasfintei Sale Maici și Chivernisitoare a Muntelui cu nume sfânt, precum și Cuvioșilor noștri Părinți, pentru cinstea și binecuvântarea de a organiza și a participa la această conferință mărturisitoare împotriva panereziei ecumenismului, alături de atâția părinți și frați luptători, însemnați, cunoscuți, dar și neștiuți, care de decenii de-acum, având cuget neînfricat și glas de Stentor¹, în ciuda a tot felul de uneltiri de a-i face să tacă, dau mărturie că stăruie cu evlavie și își asumă jertfelnic până la capăt credința noastră apostolică nefalsificată și veritabilă. Mai mult încă, mulțumim Dumnezeuului nostru Treimic pentru cinstea care ni se face de a ne numi "aghioriți" și de a fi prizoniți pentru numele preasfânt al Domnului nostru și pentru adevărul credinței noastre ortodoxe sfinte și neprihănite, cinstindu-i în felul acesta pe Cuvioșii noștri Părinți, știut fiind că, așa cum spun Sfinții, a cinsti un Sfânt înseamnă a-i urma viața. De la început, de-a lungul istoriei bisericești, monahismul a fost în fruntea luptelor împotriva ereziilor de Dumnezeu urătoare, și mai cu seamă Sfântul Munte, fortăreața și bastionul Ortodoxiei. Și noi, deci, purtând titlul greu de Părinți Aghioriți, deși simțim că suntem cu mult în urma minunatei viețuiri ascetice a Cuvioșilor Aghioriți, încercăm fie și puțin, să le urmăm în luptele pentru credință, deoarece acest lucru, de altfel, constituie cea mai înaltă îndatorire și sfântă obligație, nu doar pentru monahi, ci pentru toți ortodocșii. Din acest motiv, Domnul nostru ne-a dat poruncă spunând: *"Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri"* (Matei 10:32-33).

Azi, când credința ortodoxă este luptată și nimicită de cea mai mare erezie a tuturor timpurilor, de panerezia ecumenismului, simțim nevoia irezistibilă și de neînfrânt să recurgem din nou la sfintele lupte ale Cuvioșilor noștri Părinți și în genunchi să îi rugăm să ne dea înțelepciune, putere și întărire ca să făptuim cele plăcute lui Dumnezeu în ce privește înfruntarea ereziei și tămăduirea acesteia, acolo unde trebuie să aibă loc. Pentru că răspunderea pentru faptele noastre are impact asupra tuturor membrilor Bisericii, dat fiind că toți sunt cu ochii îndreptați asupra a ceea ce fac Aghioriții.

La întrebarea cum trebuie să procedăm ca să înfruntăm panerezia ecumenismului, răspunsul îl dau Părinții Aghioriți dinaintea noastră, care au pus în aplicare canoanele și poruncile Bisericii și ale Sfinților, nu printr-un discurs rafinat, ci prin jertfa lor martirică, pecetluind-o cu sângele lor. Ei au pus în practică porunca Sfântului Atanasie cel Mare, care exprimând *consesum patrum* spune: *"Cel care vrea să se mântuiască, înainte de toate trebuie să*

¹ *Stentor*, personaj din mitologia greacă, era cel care prin strigătele sale îndemna la luptă armata elenă în războiul cu troienii. [n. trad.]

păstreze credința sobornicească, pe care dacă nu o ține cineva autentică și neprihănită, fără șovăială, se pierde pe vecie”.

Drept călăuzitori neînșelați pe temelia mărturisirii îi găsim în Sfântul Munte pe cuvioșii mucenici din epoca Patriarhului Ioannis Vekkos. În 1274, la pseudo-sinodul din Lyon, împăratul Mihail al VIII-lea Paleologul dimpreună cu Patriarhul Ioannis Vekkos au semnat unirea, sau mai corect supunerea față de latini, ca să-și asigure susținerea politică a Papei. Aghioriții s-au împotrivit cu putere, trimitând la început o curajoasă scrisoare mărturisitoare către împărat și sinodul episcopilor. În această scrisoare critică rătăcirile și ereziile papistașe cu îndrăzneală, caracterizându-l pe Papă drept eretic și apostol al lui satana, pe latini drept atei, exprimându-și nedumerirea: *”cum, deci, să fie primiți și să se unească cu trupul neprihănit și ortodox al Sfintei Biserici Sobornicești și Apostolice a lui Hristos?”*. Ceea ce este important este că odată cu scrisoarea au întrerupt orice comuniune bisericească cu cei care se uniseră cu latinii și îi primiseră pe aceștia. Și acest lucru, pentru că ei cunoșteau că este doar un singur mod de a nu exista împreună-mergere cu erezia. . Împăratul, hotărât să impună unirea cu orice chip, în colaborare cu ereticul Patriarh Ioannis al XI-lea Vekkos (1275-1282), s-a îndreptat cu turbare împotriva aghioriților, ducându-se în Sfântul Munte cu ajutor din partea papistașilor și cu propriile lui trupe, ca să îi oblige pe aghioriți să accepte unirea.

Mănăstirile Marea Lavră și Xiropotomu, din păcate, s-au lepădat și au acceptat abominabila unire, liturghisind împreună cu Patriarhul. Vedem, în cele din urmă, că pretenția celor latinofililor era acceptarea pseudo-sinodului prin comuniunea bisericească. Și, cu toate că la Marea Lavră a avut loc trădarea credinței, restul Sfântului Munte a dat mulțime de mucenici și mărturisitori.

Astfel, monahii Mănăstirii Iviron nu doar că nu au acceptat sinodul, și aceasta era ceea ce li se cerea, dar i-au și numit cu asprime și îndrăznealăeretici și trădători ai credinței. Turbat de mânie, împăratul Mihail a dat poruncă să fie puși toți monahii într-o corabie și scufundați în mare. Pe Sfinții Cuvioși Mucenici iviriți îi prăznuim pe 13 mai. Dar și la Mănăstirea Vatoped, după ce au înțeles că nu există nici o șansă să îi înduplece pe monahi în privința credinței, au început să îi chinuiască și în cele din urmă l-au spânzurat pe proegumenul mănăstirii, Cuviosul Eftimie, dimpreună cu alți 12 monahi, a căror pomenire a prăznuim pe 4 ianuarie.

La Mănăstirea Zografu îi avem pe Cuvioșii Mucenici Zografioți, care au fost înștiințați de venirea împăratului de către Cuviosul Gavriil în urma vedeniei pe care acesta a primit-o de la Maica Domnului, care i-a spus următoarele: *”Ducându-te degrabă la mănăstire, vestește-le fraților și egumenului că dușmanii mei și ai Fiului meu s-au apropiat. Deci, cel ce este slab cu duhul întru răbdare să fugă și să se ascundă până când va trece ispita. Însă cei care doresc cununi de mucenici să rămână în mănăstire”*. Deci, 26 dintre aceștia au rămas în mănăstire, de unde și ei i-au numit cu îndrăznealăeretici pe cei de cuget latin. Este înfricoșător că Maica Domnului **îi caracterizează pe cei de cuget latin drept ”dușmani ai ei și ei Fiului ei”**. Atunci împăratul a dat poruncă și i-au ars de vii pe Sfinții Părinți și astfel aceștia au câștigat cununa muceniciei. Pomenirea celor 26 de Cuvioși Mucenici Zogtafiți se prăznuiește pe 22 septembrie.

În sfârșit, îi avem pe Cuvioșii Mucenici din Karea. Împăratul a încercat cu insistență să îi convingă, dar fără nici un rezultat. Și aici monahi au stat neclintiți și nu s-au lăsat convinși. Astfel s-a dat și pentru ei porunca de a fi uciși. Pe Cosma Protosul l-au spânzurat, iar pe ceilalți monahi i-au măcelărit. Pe Cuvioșii Mucenici de la Karea îi prăznuim pe 5 decembrie.

Sfântul Grigorie Palama păstrează aceeași mărturie de la un alt aghiorit, Cuviosul Nichifor Mărturisitorul.

Iată cum descrie însuși Nichifor arestarea și mărturisirea sa:

"Pe când pretutindeni s-a aprins cu mare tărie flacăra necredinței, atunci a ajuns fumul acesteia și în Sfântul Munte, pentru că împăratul a auzit că Părinții au încetat cu desăvârșire pomenirea lui". "După ce, deci, s-a umplut de mânie, a trimis la noi mulțime de călăi, cei mai duri și mai cumpliți aghiotanți ai lui. **Cerea de la noi să avem comuniune cu el și prin el cu Biserica latină,** altfel ne amenința că ne ia viața în chip neîndurător". Vedem și aici o altă mărturie de la însuși Sfântul Grigorie Palama, că monahii au fost prigoniți, pentru că întrerupseseră comuniunea bisericească cu împăratul și cu patriarhul, iar nu pentru că nu l-au pomenit pe Papă. Acest lucru nici măcar nu l-au pus în discuție aghioriții.

De asemenea, un alt aghiorit, Sfântul Atanasie Efigmenitul, Patriarhul Constantinopolului, în răstimpul vieții sale isihaste în Muntele Athos, datorită presiunilor împăratului ca monahii să se supună poruncii sale, a fost nevoit să plece din Sfântul Munte dimpreună cu alți monahi. **Și aceasta, pentru că nu mai aveau comuniune cu împăratul și oamenii lui.** S-a refugiat în Muntele Ganos și acolo nu a viețuit în nepăsare, **ci învăța acuratețea credinței nu doar în pustie, ci și în piețe".** Atunci episcopul Muntelui Ganos, "*... care fusese numit de Patriarhul Vekkos, s-a mâniat pe sfânt și l-a chemat să vină la el dimpreună cu ucenicii lui. La început, deci, a încercat cu binele să îi convingă să se îndepărteze de la credință... Apoi, le cerea să participe împreună cu ei măcar la rugăciunea dinaintea mesei și să mănânce din aceeași mâncare. Când, însă, a văzut că Sfântul era și în această privință intransigent și aducea în discuție Canonul 10 Apostolic, care spune «dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, împreună cu cel afurisit, și acela să se afurisească», nu a putut să mai rabde neînfricată și dârza verticalitate a marelui Părinte. Fiind, deci, stăpânit de mânie, s-a ridicat de pe tronul său și l-a apucat pe marele Sfânt de cinstita lui barbă, l-a aruncat la pământ și îl lovea cu amândouă mâinile, îl târa și îi rupea hainele de pe el".* Și aici vedem nu doar că au întrerupt comuniunea sacramentală, dar nu îndrăzneau să facă împreună cu latinofiliu nici obișnuita rugăciune dinainte de masă.

Un alt mărturisitor aghiorit este Cuviosul Isaia, împreună nevoitor al Cuviosului Grigorie Sinaitul. Despre acesta, Sfântul Nicodim Aghioritul menționează următoarele: "*Acest fericit a suferit multe răutăți de la împăratul Mihail Paleologul, cel de cuget latin, pentru că nu voia să fie în comuniune cu Patriarhul de atunci, Ioannis Vekkos, din pricina pervertirii dogmei ortodoxe, ci mișcat de dumnezeiască râvnă s-a luptat mult pentru Ortodoxie, și prin neobosita sa învoățătură i-a unit pe toți încă mai desăvârșit cu Biserica Ortodoxă a lui Hristos"* (vezi ca mai sus, p. 251). Aici mărturia aceasta are o foarte mare importanță. Sfântul a întrerupt orice comuniune cu patriarhul și cu cei de cuget latin, pentru că, așa cum spunea el însuși, astfel putea rămâne unit cu Biserica lui Hristos.

Același lucru însă l-a făcut pentru apărarea credinței noastre și Sfântul Grigorie Palama, unul dintre cei mai aleși fii ai monahismului aghiorit. Când isihasmul a fost supus atacurilor unui filosof, monahul Varlaam Calavritul, și ale lui Grigorie Achindin, atunci Sfântul Grigorie, chemat de prietenii lui isihasti din Tesalonic, a ieșit din Sfântul Munte, lăsându-și sihăstria, însoțit fiind de corifeii săi colaboratori monahi, Isidor, Marcu și Dorotei, și cu sprijinul monahilor cărturari David Dosípatos și Iosif Kalóthetos și-a asumat apărarea Ortodoxiei, urmându-le și în aceasta marilor Părinți ai pustiei, Antonie cel Mare, Sava cel Sfințit, Teodosie, începătorul vieții de obște, care, atunci când era primejduită credința noastră lăsaui isihia și alergau cu picior sprinten la lupta cea bună a mărturisirii. Cu lumina de Sus, având cunoștințe teologice, dar mai ales cuget mărturisitor și mucenicesc, Sfântul Grigorie Palama a întocmit Tomosul Aghioritic pentru apărarea "celor ce viețuiesc cu sfințenie în isihie", care a fost aprobat și semnat de o mulțime de Părinți Aghioriți. Când, mai târziu, Patriarhul Constantinopolului s-a împăcat cu Achindin și i-a permis să învețe opiniile lui eretice, Sfântul l-

a muștră pe patriarh pentru "revocările" sale, ca unul ce este un "sclipitor mincinos și în chip foarte vădit calomniator": "Acesta (referindu-se la Patriarhul Kalékas) se desparte de multe ori pe el însuși de Biserica lui Hristos și de întreaga ceată a ortodocșilor". "De vreme ce acesta, în acest chip și de multe ori, s-a tăiat pe sine de la întreaga pliromă a ortodocșilor, este, prin urmare, cu neputință să aparțină binecredincioșilor cel care s-a despărțit de aceasta. Dimpotrivă, cel ce, din aceste motive, s-a despărțit de Kalékas, aparține cu adevărat cetei creștinilor și este unit cu Dumnezeu prin buna credință". Firește, ceea ce scria pe atunci Sfântul Grigorie Palama este absolut valabil pentru actualul Patriarh Bartolomeu Arhontónis.

Și aici se vede clar că Sfântul Grigorie și monahii isihăști întrerupseseră comuniunea bisericească cu patriarhul. Și din acest motiv, în aprilie 1343, Sfântul a fost arestat, iar după câteva "înfățișări" sinodale, în cele din urmă, Patriarhul Kalékas l-a anatemizat și l-a caterisit, fapte pentru care au semnat și mulți episcopi, precum și Patriarhul Ignatie al Antiohiei și Patriarhul Gherasim al Ierusalimului, care se aflau în Constantinopol. În cele din urmă a fost închis în închisorile palatului, unde a rămas aproape patru ani, dimpreună cu mulți deținuți politici.

Sfântul Grigorie Palama constituie pecetluirea și sinteza întregii teologii ortodoxe și totdeauna va fi pentru noi călăuzitorul nerătăcit în orice epocă și față de orice putere potrivnică lui Dumnezeu, care va căuta să falsifice Tradiția Patristică Ortodoxă.

Ne-ar trebui zeci de ore pentru a aminti toate cazurile de Părinți Aghioriți, ca și pildele marilor Sfinți, precum cea a Sfântului Teodor Studitul, a Sfântului Maxim Mărturisitorul, a marilor Sfinți Capadocieni și a altora, *căroră nu este număr*, ca să demonstrăm că întreruperea comuniunii bisericești cu ereticii, înainte ca aceștia să fie osândiți de un sinod, este în acord cu întreaga istorie bisericească. Pentru că, inevitabil, dacă oricum sunt osândiți, nu putem avea comuniune cu ei. Întreruperea trebuie să se facă înaintea osândirii sinodale, pe baza Canonului 15 al Sinodului I-II al Sfântului Fotie. Este, însă, în cele din urmă, întreruperea comuniunii cu ereticii singurul mod de înfruntare a ereziei sau există și alte moduri care nu se mai aplică? Și cum trebuie să aplicăm întreruperea comuniunii în cazul panereziei ecumenismului?

În trecut aveau loc congrese, conferințe, omilii și predici, și se trimiteau sute de scrisori care confirmau "*diagnosticul*" că ecumenismul este într-adevăr panerezie, că toți patriarhii sunt ecumeniști, dar nimeni până acum nu a trecut la stadiul următor, adică la terapie. Au existat diferite percepții și opinii personale despre cum trebuie să înfruntăm situația menționată: dacă trebuie sau nu să întrerupem pomenirea cu ecumeniștii eretici neosândiți sinodal, faptul că exista temerea că prin această acțiune se va crea schismă în Biserică, că exista primejdia de a înființa o nouă Biserică și astfel de a ieși din Biserica cea Una și Adevărată, de a ne uni cu grupările vechi-calendariste și de ne fracționa, după cum spun unii. Alții susțineau că trebuie să luăm atitudine asupra acestui subiect după ce va avea loc un sinod ortodox, și o altă opinie, cu totul lipsită de mărturie la Sfinții Părinți, cum că este suficient să protestăm, dar să avem comuniune bisericească cu ecumeniștii eretici, pentru că nu au fost încă condamnați de un Sinod, iar Tainele lor sunt valabile. Unii susțineau cu bună credință că este devreme să întrerupem comuniunea cu aceștia și că mai întâi trebuie să fie informat poporul binecredincios asupra ereziei, iar apoi să ne separăm. Însă, prin toate acestea se dădea tot mai mult teren ereticilor de a acționa nestingheriți și de a continua să învețe și să propovăduiască "*cu capul descoperit*" ereziile lor, dintre care unele sunt atât de drăcești, încât nu au mai fost auzite până acum în Biserica Ortodoxă: ca demonicul Coran, cel lipsit de sfințenie, care Îl batjocorește pe Hristos și pe Maica Domnului, să fie mărturisit ca fiind sfințit și sfânt, că toate religiile sunt căi de mântuire, că toate parasinagogile protestante sunt depozitare ale harului și au botez valabil,

cum ar avea și papistașii, că sfinții sunt în osândă, deoarece, prin ura pe care au avut-o față de noi, ne-au lăsat moștenire schisma (deoarece și ei erau schismatici, așa cum suntem și noi) și, prin urmare, s-a rupt unitatea Bisericii, și atâtea alte erezii, cărora nu este număr. Deci, această "iconomie", în chip mincinos numită astfel, față de panerezia ecumenismului și față de ecumeniști – frați mincinoși și cu cuget eretic, și mai cu seamă Patriarhul Bartolomeu Arhontónis – a provocat de zeci de ani o vătămare de proporții uriașe în ce privește criteriul de evaluare a drepte credințe în rândul clerului și poporului.

De la început în istoria Bisericii, ereticii sau mai degrabă diavolul prin intermediul acestora, încercau, prin pervertirea dogmei și răspândirea ereziilor lor, să scufunde Biserica în întunericul minciunii și pe această cale să anuleze jertfa mântuitoare a Mântuitorului Hristos și să întemeieze o altă "Biserică", care nu mântuiește. Pentru a se evita acest lucru, Sfinții Părinți, în urma diagnosticării erezii, îi tăiau de la Trupul Bisericii pe cei ce răspândeau erezia, ca mădulare putrede ale Bisericii, ca să nu se transmită boala în partea ei sănătoasă și să fie consfințită erezia ca învățătură legiuită și a Duhului Sfânt. Acesta a fost singurul mod eficient de înfruntare a ereticilor. Desigur, preceda o primă și o doua muștrare a lor, așa cum s-a făcut în cazul lui Nestorie, dar după aceasta Biserica a trecut la "îndepărtarea" de aceștia, "*Știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit*" (Tit 3:10-11). Noi, până acum, după cele "două" muștrări, nu am trecut la îndepărtarea de eretici, ci ne limităm la constatări triste, cum că Patriarhul și cei dimpreună cu el propovăduiesc erezii, că eclesiologia și teologia lor sunt eretice, cum că se află în afara Bisericii, și altele asemenea, având însă deplină comuniune bisericească cu aceștia, lucru care, potrivit Sfinților Părinți, înseamnă ***împreună-mergere și identificare întâi de toate în privința credinței***. Și, astfel, cu alte cuvinte, toate acestea pe care le afirmăm și le votăm și le osândeam, în esență ni le adresăm nouă înșine, de vreme ce întru toate îi acceptăm pe aceștia ca ortodocși, pe care îi pomeneam și ne mințeam pe noi înșine în fața Adevărului însuși, a lui Hristos, indiferent ce credeam noi. Desigur, scopul tuturor acestora era informarea turmei, care în mod sistematic rămânea în întuneric, din pricina indiferenței nelegiuite a episcopilor, care sunt și răspunzători să ferească turma de neștiința cea distrugătoare de suflet. Erezia, însă, a avansat, s-a consolidat și în cele din urmă a fost consfințită sinodal prin pseudo-sinodul de la Kolimbari, în timp ce poporul aștepta de ani de zile împotrivirea noastră aprigă.

Noi, aghioriții de azi, fără să vrem să micșorăm lupta nimănui împotriva ecumenismului, aceasta am primit. Respectăm tot ce au realizat părinții luptători, dar această delăsare față de ce avem de făcut și nerespectarea canoanelor, mai ales având în vedere ceea ce au făcut Sfinții, ne-au pus înaintea faptului împlinit, și anume în fața unui sinod, care s-a întrunit exact din acest motiv. Pentru că nu exista o corectă înfruntare a ereziei din partea clerului și poporului. Același lucru, iară și iară, l-am așteptat din partea egumenilor Sfântului Munte și mai ales din partea Sfintei Chinotite, care constituie autoritățile duhovnicești și instituționale ale Sfântului Munte. Împotrivirea lor fermă față de subiectele credinței, care nu sunt negociabile, și, în cele din urmă, imitarea înaintașilor lor și întreruperea comuniunii cu ecumeniștii eretici și mai ales cu ereziarhul Patriarh Bartolomeu Arhontónis. Însă, tăcerea lor, și în cel mai bun dintre cazuri, muștrarea căldicică a acestora, nu doar că nu ne-a adus odihnă, ci și ne-a creat impresia părtășiei noastre la panerezia ecumenismului. Cel mai rău lucru, însă, este faptul că nu numai că nu au oprit mersul delirant al patriarhului către erezie, dar cumva și-au dat consimțământul la demersurile acestuia și la alunecarea catastrofală către ecumenism. Și acum, nu doar că nu îl muștră pe patriarh pentru hotărârile eretice ale pseudo-sinodului, nu doar că sunt de acord cu acest sinod, dar merg mai departe și își asumă rolul de prigonitori. Ne prigonesc, ne caterisesc

și ne expulzează, pentru că am făcut ceea ce era de la sine înțeles. Să nu avem comuniune cu trădătorii credinței noastre. Deci, după toate aceste triste constatări, care de ani de zile observăm că se desfășoară în Sfântul Munte, și după multă suferință și rugăciune, la începuturile lui 2014, cu harul Domnului nostru Iisus Hristos, ne-am asumat ca pe o îndatorire o luptă, la nivelul întregului Munte Athos, împotriva panereziei ecumenismului și a religiei universale a lui antihrist. Ne-am gândit, în urma unor reacții izolate ale unor monahi și părinți și unor scrisori răzlețe ale noastre către patriarh și Sfânta Chinotită, să prezentăm unitar, din nou, glasul Sfântului Munte, prin editarea broșurii *"Sfântul Munte – Mărturie de-a lungul timpului în luptele pentru credință"*, adunând în aceasta fragmente semnificative din textele mărturisitoare ale Sfinților Părinți, ale Sfintei Chinotite, ale egumenilor și ale diferiților părinți duhovnicești aghioriți. Și aceasta, pentru a străluci lumină celor ce stau într-un întuneric și umbra erezie morții.

Broșura menționată au avut curajul și îndrăzneala să o susțină și să o semneze doar patru egumeni ai Sfântului Munte și în jur de 300 de monahi. Ulterior, am recurs din nou la scrisori deschise către Sfânta Chinotită și mănăstiri, solicitându-le să îl mustre pe patriarh și pe cei dimpreună cu el pentru cugetele lor antiortodoxe și pentru crezul lor. Am avertizat conducerea instituțională a Sfântului Munte că, dacă vor fi votate textele finale ale Sinodului din Creta, vom întrerupe comuniunea cu patriarhul, urmând Sfinților noștri și tradiției de veacuri a Sfântului Munte. Din păcate, Sfânta Chinotită și mănăstirile, în loc să răspundă, au dezlănțuit prigoană împotriva noastră, ca și cum noi eram cei care rupeam unitatea Bisericii și propovăduiam erezii.

Înainte de Sinod, după datorie, am informat pliroma binecredincioșilor creștini cu privire la textele ce urmau a fi supuse votului în așa-numitul "Sfânt și Mare Sinod", făcând referiri ample la cuprinsul acestora, precum și la ereziile triadologice ale Mitropolitului Pergamului, Ioannis Zizioulas, a cărui teologie eretică, dimpreună cu teologia Consiliului Mondial al Bisericilor, definește aproape în întregime caracterul textelor de la Kolimbari. Ne-au invitat pentru omilii aproape în toată Grecia, ca și în alte țări, precum România, Moldova, Ucraina, Elveția, pentru a informa pliroma creștină cu privire la subiectele Sinodului, omilii la care am făcut ample analize teologice ale ereziilor ecumenismului, dar și privitor la ceea ce trebuie să facem, în acord cu tradiția noastră, primită de la Duhul Sfânt și de la Sfinții Părinți. Ne-am confruntat cu virulența ecumeniștilor, manifestată prin prigoane, acuzații cum că am fi fără stăpân, fără cap, neascultători, dezechilibrați, nebuni, impostori, netemători de Dumnezeu, monahi nemonahi. Au implicat până și forțele poliției ca să împiedice informarea poporului. Pentru noi, toate acestea sunt spre cinste și laudă, de vreme ce aceleași și mult mai rele au făcut împotriva Sfinților noștri Părinți. Succint, tuturor celor care ne spuneau că monahii trebuie doar să lucreze isihia în chilioarele lor și să facă ascultare, le răspundeam că ***"A lucra isihia atunci când este primejduită credința este echivalent cu lepădarea, câtă vreme a muștra este mărturisire sinceră"***. Iar Sfântul Grigorie Palama îi numără pe cei ce tac la vreme de erezie în rândul ateilor, în timp ce Sfântul Ioan adaugă: ***"cumplită este osânda tăcerii, cel ce nu spune adevărul este răspunzător de sângele, adică de măcelărirea sufletelor celor ce cad în înșelare"***. De altfel, știm bine că *"nici un folos nu este de pe urma vieții drepte, câtă vreme dogmele sunt pervertite"*. Și când ne întrebau de cine faceți ascultare, le răspundeam: de Sfântul Vasilie, de Sfântul Grigorie, de Sfântul Fotie și de Sfântul Marcu, care și aceștia, la rândul lor, nu au făcut ascultare de patriarhi și împărați, ci de Marele Arhiepiscop și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. De El facem ascultare, atunci când păstorii noștri se fac lupi. Când apare erezie în Biserică, atunci este vreme de mărturisire. Și dacă egumenii noștri ar fi mărturisit, noi am fi tăcut și i-am fi sprijinit în lupta lor cea bineplăcută lui Dumnezeu. Acum, însă, înșiși frații noștri se numără

printre eretici. Noi ce ar trebui să facem? De dragul unei unități care ne desparte de Hristos ar trebui să ne supunem panereziei ecumenismului sau mai degrabă trebuie să păstrăm unitatea credinței și comuniunea Duhului Sfânt prin luptele pe care ni le arată Sfinții Părinți, prin lupta și mărturisirea lor? *"Căci mai bun și de laudă este războiul decât pacea care desparte de Dumnezeu"*, ne spune Sfântul Grigorie Teologul.

Ca să rămânem în Biserică și în comuniune cu Sfinții trebuie să nu avem comuniune cu ereticii, adică cu aceia care se scot ei înșiși în afara Bisericii. Poporul credincios al lui Dumnezeu constituie Trupul Bisericii, care este totdeauna unit organic cu Capul acestuia, cu Hristos.

Deci, ce ar trebui să facem noi astăzi, când pseudo-sinodul din Creta a legiferat în Biserică erezia ecumenismului și accesoriile acestuia, teologia postpatristică și baptismală, teoria persoanelor și a primatului în Biserică și în Sfânta Treime și desființarea instituției sinodale, a legiferat ereziile drept "Biserici" având același har cu Ortodoxia, a legiferat anularea postului, abrogarea Canoanelor Sinoadelor Ecumenice, a legiferat *"căsătoriile nelegiuite"*, cu alte cuvinte, căsătoriile mixte, și ceea ce este cel mai rău, a acceptat misiunea Consiliului Mondial al Bisericilor ca fiind importantă pentru revenirea la unitatea pierdută a creștinilor și a acceptat toate textele întrunirilor CMB, de la textele de la Toronto până la textele de la Busan? Trebuie să facem ceea ce ar fi făcut Sfinții. Să ne precizăm poziția față de erezie. **Și din acest motiv am organizat această adunare. Nu pentru a repeta că ecumenismul este panerezie, ci pentru a trece de la teorie la practică.**

Astăzi, deci, cler și popor, următori făcându-ne Sfinților Părinți, întrerupem pomenirea bisericească cu ereziarhul Patriarh al Constantinopolului, Bartolomeu Arhontónis, ca unul ce este principalul inspirator al Sinodului, purtător de cuvânt și propovăduitor al panereziei ecumenismului, și cu cei dimpreună cu el, și cu episcopii care acceptă Sinodul din Creta ca fiind ortodox, întemeindu-ne în acest sens pe Canoanele: 10 și 31 Apostolice, 2 al Sinodului din Antiohia, 33 al Sinodului din Laodicea, și 15 al Sinodului I-II al Sfântului Fotie cel Mare. Azi, prin cuvânt și faptă, respingem și condamnăm ecumenismul, sincretismul interreligios și intercreștin ca panerezie. Respingem și condamnăm Consiliul Mondial al Bisericilor ca fiind un Consiliu Mondial al Ereziilor, și proclamăm încă o dată că Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică este doar Ortodoxia. Respingem și condamnăm Sinodul care a avut loc în insula Creta ca fiind pseudo-sinod, care consfințește toate cele expuse mai sus. Ca urmare a acestora, cerem de la episcopii din toată lumea să aibă cuget ortodox, iar mai ales de la Bisericile care nu au luat parte la "Sinodul" din Creta să convoace un Sinod cu adevărat ortodox care să condamne cele expuse mai sus și mai ales persoanele care se află în fruntea panereziei, spre evitarea schismei și a dezbinării în rândul credincioșilor. Referitor la frații noștri, clerici și mireni, care au cuget ortodox, dar care încă nu au convingerea și certitudinea că singura cale de a-L mărturisi pe Hristos și de a rămâne în Biserică este întreruperea comuniunii cu ereticii, nu doar că nu ne rupem de ei, ci suntem alături de ei până la deplina noastră identificare în această luptă bună.

Sfinții Mucenici, prin jertfa lor, au împlinit Evanghelia, iar Cuvioșii Mărturisitori și-au dat trupul și oaselor pentru ținerea Sfintelor Canoane, care sunt prelungirea poruncilor Domnului nostru. Noi, azi, suntem chemați să urmăm calea Crucii mărturisirii și a martiriului, pe care ne-a trasat-o Domnul nostru Iisus Hristos, și pe care au pășit Sfinții Mucenici și Mărturisitori. Trebuie ca toți să înțelegem că, după pseudo-sinodul din Creta, Biserica intra într-o nouă perioadă. Într-o perioadă de erezie și prigoană. Vremurile din urmă ale lui antihrist au început deja și înaintea noastră se deschide stadionul mărturisirii și a buneii mărturii a credinței noastre.

În Sfântul Munte a fost concepută și organizată adunarea de azi a clerului și poporului creștin, și tot acolo se pregătește marea adunare panortodoxă care va avea loc în curând, prin sfătuirile care au avut și au loc între părinții care am întrerupt pomenirea patriarhului, referitor la cum trebuie să continuăm de acum înainte. Singura cale este ca împreună, cler și popor, să întrerupem comuniunea eclesială cu ereticii și, uniți în credință, în ciuda tuturor dezacordurilor dintre noi privitoare la chestiuni secundare, să punem început bun pentru o luptă bisericească de păzire și păstrare a credinței noastre ortodoxe, a singurei credințe care mântuiește.

Lupta începe acum. Trebuie să rămânem uniți între noi, uniți cu Sfinții noștri și cu Adevărul în sine, care este Domnul nostru Iisus Hristos. *"Nu fac parte din Biserică cei ce nu se află în adevăr"*, după cuvântul Sfântului Grigorie Palama². Indiferent de greutățile pe care le vom întâmpina și de diferențierile de poziții și păreri dintre noi, trebuie să prevaleze discernământul și să se facă iconomiile necesare pentru frații noștri mai slabi și nepregătiți, **totdeauna însă pe baza înțelepciunii Sfinților Părinți, care ne-a fost predată, în adevăr și dragoste, fără scăderi în ce privește credința.** Dacă între Apostoli existau tensiuni, atunci noi, care nu avem nici la nivelul intelectului înțelegerea stării lor duhovnicești, ce ar trebui să facem? Scopul nostru comun, al tuturor, este să ne păstrăm în interiorul Bisericii și departe de erezie. Dușmanul comun al tuturor ortodocșilor este erezia care ne desparte de Dumnezeu. Parcursul nostru va trebui să fie comun și trebuie, în sfârșit, să înțelegem că între noi nu avem nimic de împărțit, ci, dimpotrivă, să ne ajutăm unul pe altul pentru a rămâne uniți cu Cel dorit, care este Domnul nostru Iisus Hristos. De altfel, Sfintele Canoane nu pot fi aplicate după bunul plac, ci în duhul în care Sfinții le-au legiuit și le-au aplicat, adică avându-L pe Duhul Sfânt și fiind organic uniți cu Hristos și cu tot Trupul Bisericii.

Ca epilog, dar și ca răspuns al nostru, al tuturor celor care respingem pseudo-sinodul eretic de la Kolimbari și panerezia ecumenismului, care introduce o nouă credință față de cea predată de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți, să fie aceasta a celor patru Patriarhi și a Sinoadelor Patriarhiilor pentarhiei din 1848 către Papa Romei Pius al IX-lea, pe de o parte pentru a demonstra marea ruptură dintre noi și episcopii ecumeniști, iar pe de altă parte, pentru a demonstra că noi nu spunem nimic de la noi, nu creăm propriile noastre dogme, nu născocim învățături, ci urmăm întru toate și totdeauna Biserica cea adevărată a lui Hristos, așa cum a fost dintotdeauna, prin Sfinții noștri, fără să provocăm schismă și că, din păcate, schismă provoacă toți cei care au acționat în favoarea acestui Sinod din Creta și toți cei care au urmat acestuia.

"Pentru că credința noastră, fraților, nu este de la oameni, nici prin oameni, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos, pe care au propovăduit-o dumnezeieștii Apostoli, sfințitele Sinoade Ecumenice au întărit-o, au predat-o prin succesiune mării și înțelepții Învățători ai Bisericii și au adeverit-o sânghiurile vărsate de Sfinții Mucenici". *"Să păstrăm mărturisirea"* pe care am primit-o curată de la asemenea oameni, întorcându-ne de la orice inovație ca fiind insuflată de diavol. Cel care acceptă inovația desconsideră credința ortodoxă, ca fiind deficitară. Dar aceasta este deplină, a fost consfințită, nemaiprimind nici vreo scădere, nici vreun adaos, nici vreo modificare, iar cel care îndrăznește fie să facă, fie să sfătuiască, fie să cugete aceasta, deja s-a lepădat de credința lui Hristos, deja s-a supus pe sine anatemei veșnice, pentru că blasfemiează pe Duhul Sfânt, cum că, chipurile, Duhul nu a spus totul în Scripturi și prin Sinoadele Ecumenice. Această cumplită anatema nu o rostim noi astăzi, ci o fost rostită prima oară de Mântuitorul nostru. *"Dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici*

² Αγ. Γρηγορίου Παλαμά, «Ἄπαντα», Β', σ. 627.

în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” (Matei 12:32). “Dar, chiar dacă noi”, Apostolii, “sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!” (Galateni 1:8), adică să fie despărțit de Dumnezeu. Acest cuvânt l-au rostit cele șapte Sinoade Ecumenice și întreaga ceată a Părinților celor purtători de Dumnezeu. Toți, deci, cei ce introduc inovații, fie prin erezie, fie prin schismă, de bunăvoia lor s-au îmbrăcat, potrivit psalmistului, “cu blestemul ca și cu un veșmânt” (Ps. 98:18), fie ei Papi, fie Patriarhi, fie clerici sau mireni. Astfel cugetând Părinții noștri au stat neclintiți și tari în credința predată lor prin succesiune și au păstrat-o pe aceasta neschimbată și neprihănită prin atâtea răstimpuri de erezii și ne-au predat-o curată și nefalsificată, așa cum a ieșit din gura primilor slujitori ai Cuvântului”.

Astfel cugetând și noi, declarăm astăzi în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, cu harul și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, al Preasfintei Doamne a noastre, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, și al tuturor Sfinților Aghioriți, că nu vom tăcea, nu ne vom opri în lupta împotriva puterilor antihristice și, repetând cuvintele lui Iosif Vrienios, următori fiind Sfinților Părinți, strigăm și noi, smeriții: *“Nu ne vom lepăda de tine, iubită Ortodoxie! Nu te vom minți pe tine, Cinstire de Părinți predanisită! Nu ne vom depărta de tine, Maică, bună cinstire. Întru tine ne-am născut și întru tine trăim, și întru tine vom adormi! Iar dacă vremea o va cere, și de mii de ori vom muri pentru tine”. Amin.*